

॥ प्रतिसर-बन्धन-मन्त्राः ॥

ॐ भूः। तत्संवितुर्वरेण्यम्। ॐ भुवः। भर्गो देवस्य धीमहि।
ओ३ सुवः। धियो यो नः प्रचोदयात्।

ॐ भूः तत्संवितुर्वरेण्यम्। भर्गो देवस्य धीमहि।

ॐ भुवः। धियो यो नः प्रचोदयात्।

ओ३ सुवः। तत्संवितुर्वरेण्यम्। भर्गो देवस्य धीमहि। धियो यो नः प्रचोदयात्।

॥ वेदादयः ॥

अग्निमीळे पुरोहितं यज्ञस्य देवमृत्विजम्। होता॑रं रत्न॒धात॑मम्॥

इषेत्वोर्जे त्वां वायवः स्थो पायवः स्थ देवो वः सविता प्रार्पयतु श्रेष्ठतमाय कर्मणे॥

अग्न आयाहि वीतये गृणानो हव्यदातये। नि होता सथ्सि बर्हिषि॥

शत्रो देवीरभिष्टय आपो भवन्तु पीतये। शं योरभिस्त्रवन्तु नः॥

॥ कृणुष्व पाजः ॥

(तैत्तिरीयसंहितायां काण्डम् - १ / प्रपाठकः - २ / अनुवाकः - १४ / पञ्चादयः - २८-३४)

कृणुष्व पाजः प्रसितिं न पृथ्वीं याहि राजेवामवा३ इभेन। तृष्णीमनु प्रसितिं द्रूणानोऽस्तांसि
विध्यं रक्षसस्तपिष्ठैः। तव भ्रमासं आशुया पतन्त्यनु स्पृश धृषता शोशुचानः। तपूँष्यग्रे
जुह्वा पतङ्गानसन्दितो वि सृज विष्वगुल्काः। प्रति स्पशो वि सृज तूर्णितमो भवां पायुर्विशो
अस्या अदब्धः। यो नो दूरे अघशंसो यो अन्त्यग्रे माकिष्टे व्यथिरा दधर्षीत्॥१॥

उदग्रे तिष्ठ प्रत्याऽऽतनुष्व न्यमित्रा३ ओषतात्तिग्महेते। यो नो अराति३ समिधान चक्रे
नीचा तं धक्षयत्सं न शुष्कम्। ऊर्ध्वो भव प्रति विध्याध्यस्मदाविष्कृणुष्व दैव्यान्यग्रे। अव
स्थिरा तनुहि यातुजूनां जामिमजामिं प्र मृणीहि शत्रून्। स ते जानाति सुमतिं यविष्ठ य
ईवते ब्रह्मणे गातुमैरत्॥२॥

विश्वान्यस्मै सुदिनानि रायो द्युम्रान्यर्यो वि दुरो अभि द्यौत्। सेदग्रे अस्तु सुभगः
सुदानुर्यस्त्वा नित्येन हविषा य उक्थैः। पिप्रीषति स्व आयुषि दुरोणे विश्वेदस्मै सुदिना

साऽसंदिष्टिः। अर्चामि ते सुमतिं घोष्यर्वाख्यं तै वावाता जरतामियङ्गीः॥३॥

स्वश्चास्त्वा सुरथा मर्जयेमास्मे क्षत्राणि धारयेरनु द्यून्। इह त्वा भूर्या चरेदुप त्मन्दोषा-
वस्तर्दीदिवाः समनु द्यून्। कीडन्तस्त्वा सुमनसः सपेमाभि द्युम्ना तस्थिवाः सो जनानाम्।
यस्त्वा स्वश्वः सुहिरण्यो अग्र उपयाति वसुमता रथेन। तस्य त्राता भवसि तस्य सखा यस्त-
आतिथ्यमानुषगजुजौषत्। महो रुजामि बन्धुता वचोभिस्तन्मा पितुर्गोतमादन्विष्याय॥४॥

त्वं नो अस्य वचसश्चिकिद्धि होतर्यविष्ठ सुक्रतो दमूनाः। अस्वप्रजस्तरणयः सुशेवा
अतन्द्रासोऽवृका अश्रमिष्ठाः। ते पायवः सध्रियञ्चो निषद्याऽग्ने तव नः पान्त्वमूर। ये
पायवो मामतेयं तै अग्ने पश्यन्तो अन्धं दुरितादरक्षन्। ररक्ष तान्त्सुकृतो विश्ववेदा
दिप्सन्त इद्रिपवो ना ह देभुः॥५॥

त्वया वयः सध्न्यस्त्वोतास्तव प्रणीत्यश्याम् वाजान्। उभा शः सा सूदय सत्यतातेऽनुष्ठुया
कृणुह्यहयाण। अया तै अग्ने समिधा विधेम प्रति स्तोमः शस्यमानं गृभाया। दहाऽशसो
रक्षसः पाह्यस्मान्द्रुहो निदो मित्रमहो अवद्यात्। रक्षोहणं वाजिनमाऽऽजिघर्षि मित्रं
प्रथिष्ठमुप यामि शर्म। शिशानो अग्निः क्रतुभिः समिद्धः स नो दिवा स रिषः पातु
नक्तम्॥६॥

वि ज्योतिषा बृहता भान्यग्निराविर्विश्वानि कृणुते महित्वा। प्रादेवीर्मायाः संहते दुरेवाः
शिशीते शृङ्गे रक्षसे विनिक्षे। उत स्वानासो दिविषन्त्वग्नेस्तिग्मायुधा रक्षसे हन्तवा उ।
मदै चिदस्य प्ररुजन्ति भामा न वरन्ते परिबाधो अदेवीः॥७॥

॥ आप्यम् ॥

(तेत्तिरीयसंहितायां काण्डम् - ५ / प्रपाठकः - ७ / अनुवाकः - ४ / पञ्चादयः - १५-१६)

अग्ने यशस्विन् यशसेममर्पयेन्द्रावतीमपचितीमिहा वह। अयं मूर्धा परमेष्ठी सुवर्चाः
समानानामुत्तमश्लोको अस्तु। भद्रं पश्यन्त उप सेदुरग्ने तपो दीक्षामृषयः सुवर्चिदः। ततः
क्षत्रं बलमोजश्च जातं तदस्मै देवा अभि सं नमन्तु। धाता विधाता परमा (१५)

उत सन्दक्प्रजापतिः परमेष्ठी विराजा। स्तोमाश्छन्दांसि निविदो म आहुरेतस्मै राष्ट्रमभि
सं नमाम। अभ्यावर्तध्वमुप मेत साकमयः शास्ताधिपतिर्वो अस्तु। अस्य विज्ञानमनु

स९ रंभध्वमिमं पश्चादनु जीवाथ सर्वे।

॥ हिरण्यवर्णीयाः ॥

(तेत्तिरीयसंहितायां काण्डम् - ५ / प्रपाठकः - ६ / अनुवाकः - १ / पञ्चादयः - १-४)

हिरण्यवर्णाः शुचयः पावका यासु जातः कश्यपो यास्विन्द्रः। अग्निं या गर्भं दधिरे
विरूपास्ता न आपः शः स्योना भवन्तु। यासां राजा वरुणो याति मध्ये सत्यानृते
अवपश्यञ्जनानाम्। मधुश्चतः शुचयो याः पावकास्ता न आपः शः स्योना भवन्तु। यासां
देवा दिवि कृण्वन्ति भक्षं या अन्तरिक्षे बहुधा भवन्ति। याः पृथिवीं पर्यसोन्दन्ति (१)

शुक्रास्ता न आपः शः स्योना भवन्तु। शिवेन मा चक्षुषा पश्यतापः शिवया तनुवोपं
स्पृशत त्वचं मे। सर्वा अग्नीं रप्सुषदो हुवे वो मयि वर्चो बलमोजो नि धत्त। यददः
सम्प्रयतीरहावनदता हते। तस्मादा नद्यो नाम स्थ ता वो नामानि सिन्धवः। यत्प्रेषिता
वरुणेन ताः शीभं समवलंगता (२)

तदप्रोदिन्द्रो वो यतीस्तस्मादापो अनु स्थन। अपकामः स्यन्दमाना अवीवरत वो हिकम।
इन्द्रो वः शक्तिर्भेदीस्तस्माद्वार्णाम वो हितम्। एको देवो अप्यतिष्ठथ्यस्यन्दमाना यथावशम्।
उदानिषुर्महीरिति तस्मादुदकमुच्यते। आपो भद्रा घृतमिदाप आसुरग्नीषोमौ बिभ्रत्याप
इत्ताः। तीव्रो रसो मधुपृचा- (३)

मरं गुम आ मा प्राणेन सह वर्चसा गत्र। आदित्यं श्याम्युत वां शृणोम्या मा घोषो गच्छति
वाङ् आसाम्। मन्ये भेजानो अमृतस्य तर्हि हिरण्यवर्णा अतुपं यदा वः। आपो हिष्ठा
मयोभुवस्ता न ऊर्जे दधातन। महे रणाय चक्षसे। यो वः शिवतमो रसस्तस्य भाजयतेह
नः। उशतीरिव मातरः। तस्मा अरं गमाम वो यस्य क्षयाय जिन्वथ। आपो जनयथा च
नः। दिवि श्रयस्वान्तरिक्षे यतस्व पृथिव्या सम्भवं ब्रह्मवर्चसमसि ब्रह्मवर्चसाय त्वा॥ (४)

॥ पवमानसूक्तम् ॥

(तेत्तिरीयब्राह्मणे अष्टकम् - १ / प्रपाठकः - ४ / अनुवाकः - ८ / पञ्चादयः - ४६-५१)

पवमानः सुवर्जनः। पवित्रेण विचर्षणिः। यः पोता स पुनातु मा। पुनन्तु मा देवजुनाः।
पुनन्तु मनवो धिया। पुनन्तु विश्व आयवः। जातवेदः पवित्रवत्। पवित्रेण पुनाहि मा।

शुक्रेण देवदीद्यत्। अग्रे क्रत्वा क्रतूँ रनु। यत्ते पवित्रमर्चिषि। अग्रे विततमन्तरा। ब्रह्म तेन पुनीमहे। उभाभ्याँ देवसवितः। पवित्रेण सवेन च। इदं ब्रह्म पुनीमहे। वैश्वदेवी पुनती देव्यागात्। यस्यै बह्वीस्तनुवो वीतपृष्ठाः। तया मदन्तः सधमाद्येषु। वयं स्याम पतयो रयीणाम्। वैश्वानरो रश्मिभिर्मा पुनातु। वातः प्राणेनैषिरो मयो भूः। द्यावापृथिवी पयसा पयोभिः। ऋतावरी यज्ञियं मा पुनीताम्। बृहद्विः सवितस्तृभिः। वर्षिष्ठैर्देवमन्मभिः। अग्रे दक्षैः पुनाहि मा। येन देवा अपुनत। येनाऽऽपो दिव्यं कशः। तेन दिव्येन ब्रह्मणा। इदं ब्रह्म पुनीमहे। यः पावमानीरध्येति। ऋषिभिः सम्भृतं रसम्। सर्वं स पूतमश्नाति। स्वदितं मातरिश्वना। पावमानीर्यो अध्येति। ऋषिभिः सम्भृतं रसम्। तस्मै सरस्वती दुहे। क्षीरं सर्पिर्मधूदकम्॥ पावमानीः स्वस्त्ययनीः। सुदुघाहि पयस्वतीः। ऋषिभिः सम्भृतो रसः। ब्राह्मणेष्वमृतं हितम्। पावमानीर्दिशन्तु नः। इमं लोकमथो अमुम्। कामान्समर्धयन्तु नः। देवीर्देवैः समाभृताः। पावमानीः स्वस्त्ययनीः। सुदुघाहि घृतश्रुतः। ऋषिभिः सम्भृतो रसः। ब्राह्मणेष्वमृतं हितम्। येन देवाः पवित्रेण। आत्मानं पुनते सदा। तेन सहस्रधारेण। पावमान्यः पुनन्तु मा। प्राजापत्यं पवित्रम्। शतोद्यामं हिरण्यम्। तेन ब्रह्म विदो वयम्। पूतं ब्रह्म पुनीमहे। इन्द्रः सुनीती सह मा पुनातु। सोमः स्वस्त्या वरुणः समीच्या। यमो राजा प्रमृणाभिः पुनातु मा। जातवेदा मोर्जयन्त्या पुनातु।

॥ वरुणसूक्तम् ॥

(तैत्तिरीयसंहितायां काण्डम् - १ / प्रपाठकः - ५ / अनुवाकः - ११ / पञ्चादयः - ४९-५०)

उदुत्तमं वरुण पाशमस्मदवाधमं वि मध्यमं श्रथाय। अथा वयमादित्यव्रते तवानांगसो अदितये स्याम॥

(तैत्तिरीयसंहितायां काण्डम् - १ / प्रपाठकः - २ / अनुवाकः - ८ / पञ्चादयः - १५)

अस्तभ्राद्यामृषभो अन्तरिक्षममिमीत वरिमाणं पृथिव्या। आसीदद्विश्वा भुवनानि सम्राड्विश्वेत्तानि वरुणस्य व्रतानि।

(तैत्तिरीयसंहितायां काण्डम् - ३ / प्रपाठकः - ४ / अनुवाकः - ११ / पञ्चादयः - ४६)

यत्किं चेदं वरुण दैव्ये जनेऽभिद्रोहं मनुष्याँश्चरामसि। अचित्ती यत्तव धर्मा युयोपिम मा नस्तस्मादेनसो देव रीरिषः। कितवासो यद्रिरिपुर्न दीवि यद्वा घा सत्यमुत यन्न विद्म। सर्वा ता वि ष्यं शिथिरेवं देवार्था ते स्याम वरुण प्रियासः॥

(तैत्तिरीयसंहितायां काण्डम् - १ / प्रपाठकः - ५ / अनुवाकः - ११ / पञ्चादयः - ४१-५०)

अव॑ ते हेडो॑ वरुण॑ नमो॑भिरव॑ य॒ज्ञेभि॑रीमहे ह॒विर्भिः॑। क्षय॑न्न॒स्मभ्य॑मसुर प्रचेतो॑ राज॒त्रेना॑सि
शिश्न॑थः कृतानि॑॥

(तैत्तिरीयसंहितायां काण्डम् - २ / प्रपाठकः - १ / अनुवाकः - ११ / पञ्चादयः - ६५)

तत्त्वा॑ यामि॒ ब्रह्म॑णा॒ वन्द॑मानस्तदाऽऽशा॑स्ते यज॑मानो ह॒विर्भिः॑। अहे॑डमानो वरुणे॒ह
बो॒द्धुरु॑श॒स॒ मा न॒ आयुः॑ प्रमो॑षीः॥

॥ रुद्रसूक्तम् ॥

(तैत्तिरीयसंहितायां काण्डम् - ४ / प्रपाठकः - ५ / अनुवाकः - १० / पञ्चादयः - २४)

परि॑ णो रु॒द्रस्य॑ हेति॒वृण॑क्तु परि॑ त्वेष॒स्य॑ दुर्म॒तिर॑घा॒योः। अव॑ स्थि॒रा म॒घव॑ञ्चस्तनुष्व
मी॒ढ्वंस्तो॑काय॒ तन॑याय मृडय।

(तैत्तिरीयसंहितायां काण्डम् - ४ / प्रपाठकः - ५ / अनुवाकः - १० / पञ्चादयः - २३-२४)

स्तु॒हि श्रु॑तं ग॒र्तस॑दं युवा॑नं मृ॒गं न भी॑ममु॒पह॑तुमुग्रम्। मृ॒डा ज॑रि॒त्रे रु॒द्र स्तवा॑नो अ॒न्यं ते
अ॒स्मन्नि॑ व॒पन्तु॑ सेनाः॑।

(तैत्तिरीयसंहितायां काण्डम् - ४ / प्रपाठकः - ५ / अनुवाकः - १० / पञ्चादयः - २४-२५)

मी॒ढुंष्ट॑म॒ शिव॑तम शि॒वो नः॑ सु॒माना॑ भव। प॒रमे॑ वृ॒क्ष आयु॑धं नि॒धाय॑ कृ॒त्तिं वसा॑न॒ आ च॑र॒
पिना॑कं बिभ्र॒दा ग॑हि।

(तैत्तिरीयारण्यके प्रपाठकः - ४ / अनुवाकः - ५ / पञ्चादयः - १८)

अ॒र्हन्वि॑भर॒षि साय॑कानि॒ धन्वा॑। अ॒र्हं नि॒ष्कं य॑ज॒तं वि॒श्वरू॑पम्। अ॒र्हं नि॒दन्द॑यसे
वि॒श्वम॑भु॒वम्। न वा ओ॒र्जीयो॑ रु॒द्र त्वद॑स्ति।

(तैत्तिरीयसंहितायां काण्डम् - १ / प्रपाठकः - ३ / अनुवाकः - १४ / पञ्चादयः - २४)

त्वम॑ग्रे रु॒द्रो अ॒सुरो॑ म॒हो दि॒वस्त्व॑ श॒र्धो मारु॑तं पृ॒क्ष ई॒शिषे॑। त्वं वा॒तैर॑रु॒णैर्या॑सि शङ्क॒यस्त्व॑
पूषा॑ वि॒धतः॑ पा॒सि नु॑ त्मना॑॥ आ वो॑ राजा॑नमध्व॒रस्य॑ रु॒द्र॑ होता॑र॒ सत्य॑यज॒ रोद॑स्योः।
अ॒ग्निं पु॒रा त॑नयि॒त्नोर॑चित्ता॒द्विर॑ण्यरू॒पम॑वसे कृ॒णुध्व॑म॥

॥ ब्रह्मसूक्तम् ॥

(तैत्तिरीयब्राह्मणे अष्टकम् - २ / प्रपाठकः - ८ / अनुवाकः - ८ / पञ्चादयः - ६६-६९)

ब्रह्मं जज्ञानं प्रथमं पुरस्तात्। वि सीमतः सुरुचो वेन आवः। स बुध्निया उप मा अस्य विष्ठाः॥६६॥

सतश्च योनिमसंतश्च विवः। पिता विराजामृषभो रयीणाम्। अन्तरिक्षं विश्वरूप आविवेश। तमकैरभ्यर्चन्ति वत्सम्। ब्रह्म सन्तं ब्रह्मणा वर्धयन्तः। ब्रह्म देवानंजनयत्। ब्रह्म विश्वमिदं जगत्। ब्रह्मणः क्षत्रं निर्मितम्। ब्रह्म ब्राह्मण आत्मना। अन्तरस्मिन्निमे लोकाः॥६७॥

अन्तर्विश्वमिदं जगत्। ब्रह्मैव भूतानां ज्येष्ठम्। तेन कौऽरहति स्पर्धितुम्। ब्रह्मन्देवास्रयस्त्रिंशत्। ब्रह्मन्निन्द्रप्रजापती। ब्रह्मन् ह विश्वा भूतानि। नावीवान्तः समाहिता। चतस्र आशाः प्रचरन्त्वग्नयः। इमं नो यज्ञं नयतु प्रजानन्। घृतं पिन्वन्नजरं सुवीरम्॥६८॥

ब्रह्मं समिद्धवत्याहुतीनाम्।

॥ विष्णुसूक्तम् ॥

विष्णोर्नु कं वीर्याणि प्रवोचं यः पार्थिवानि विममे रजांसि यो अस्कंभायदुत्तरं सधस्थं विचक्रमाणस्त्रेधोरुगायः॥

तदस्य प्रियमभिपाथो अश्याम्। नरो यत्र देवयवो मदन्ति। उरुक्रमस्य स हि बन्धुरित्था। विष्णोः पदे परमे मध्व उत्सः। प्र तद्विष्णुः स्तवते वीर्याय। मृगो न भीमः कुचरो गिरिष्ठा। यस्योरुषु त्रिषु विक्रमणेषु। अर्धिक्षियन्ति भुवनानि विश्वा। पुरो मात्रया तनुवा वृधान। न ते महित्वमन्वश्ववन्ति॥

उभे ते विद्म रजसी पृथिव्या विष्णो देवत्वम्। परमस्यं विथ्से। विचक्रमे पृथिवीमेष एताम्। क्षेत्राय विष्णुर्मनुषे दशस्यन्। ध्रुवासौ अस्य कीरयो जनांसः। उरुक्षितिं सृजनिमाचकार। त्रिदेवः पृथिवीमेष एताम्। विचक्रमे शतर्चसं महित्वा। प्र विष्णुरस्तु त्वसस्तवीयान्। त्वेषं ह्यस्य स्थविरस्य नाम॥

॥ दुर्गा सूक्तम् ॥

(तैत्तिरीयारण्यके प्रपाठकः - १० / अनुवाकः - २)

जा॒तवे॑द॒से सु॒नवा॑म॒ सोमं॑ म॒राती॑य॒तो निदं॑हाति॒ वेदः॑ । स नः॑ प॒र॒ष॒दतिं॑ दु॒र्गाणि॑ वि॒श्वा
ना॒वेव॑ सि॒न्धुं दु॒रि॒ताऽत्य॑ग्निः॥१॥

ताम॑ग्नि॒वर्णां॑ तप॑सा ज्वल॒न्तीं वै॑रोच॒नीं क॑र्म॒फले॑षु जुष्टा॑म॒ । दु॒र्गा दे॒वीः श॑रण॒महं॑ प्रप॑द्ये
सु॒तर॑सि तर॒से नमः॑॥२॥

अग्ने॑ त्वं पा॒रया॑ नव्यो॑ अ॒स्मान्ध॒स्वस्ति॑भि॒रतिं॑ दु॒र्गाणि॑ वि॒श्वा । पू॒श्च पृ॒थ्वी ब॑हु॒ला न उ॒र्वी
भवां॑ तो॒काय॑ तन॒याय॑ शं योः॥३॥

वि॒श्वा॒नि नो दु॑र्ग॒हा जा॒तवे॑दः सि॒न्धुं न ना॒वा दु॑रि॒ताऽति॑प॒र॒षि । अग्ने॑ अ॒त्रि॒वन्म॑न॒सा
गृ॒णानो॑ऽस्माकं॑ बो॒ध्यवि॒ता त॒नूना॑म्॥४॥

पृ॒त॒ना जि॒तः स॑ह॒मान॑मु॒ग्रम॑ग्निः॒ हु॒वेम॑ प॒र॒मा॒ध॒स्थी॑त॒ । स नः॑ प॒र॒ष॒दतिं॑ दु॒र्गाणि॑ वि॒श्वा
क्षा॑म॒द्दे॒वो अ॒ति दु॑रि॒तात्य॑ग्निः॥५॥

प्र॒बो॒षि क॑मी॒ड्यो अ॒ध्वरे॑षु॒ स॒नाच्च॑ होता॒ नव्य॑श्च॒ स॒त्सि॑ । स्वा॒श्चाग्ने॑ त॒नुवं॑ पि॒प्रय॑स्वा॒स्मभ्यं॑
च॒ सौभ॑ग॒माय॑जस्व॥६॥

गोभि॑र्जुष्ट॒म॒युजो॑ निषि॑क्तं॒ तवे॑न्द्र॒ विष्णो॑र॒नुस॑श्च॒रेम॑ । नाक॑स्य॒ पृ॒ष्ठम॑भि॒ संव॑सानो॒ वैष्ण॑वीं
लो॒क इ॒ह मा॑दय॒न्ताम्॥७॥

॥ श्रीसूक्तम् ॥

हि॒र॒ण्यव॑र्णां॒ ह॒रि॒णीं सु॒व॒र्ण॑र॒जत॑स्र॒जाम् ।
च॒न्द्रां हि॒र॒ण्म॑यीं ल॒क्ष्मीं॑ जा॒तवे॑दो म॒ आव॑ह॥१॥

तां म॒ आव॑ह॒ जा॒तवे॑दो ल॒क्ष्मीम॑न॒पगा॑मिनी॒म् ।
यस्यां॑ हि॒र॒ण्यं वि॒न्देयं॑ गा॒मश्च॑ पु॒रु॒षान॑हम्॥२॥

अ॒श्वपू॒र्वा र॑थम॒ध्यां ह॑स्तिना॒दप्र॑बोधिनी॒म् ।

श्रियं॑ दे॒वीमु॑प॒ह्वये॑ श्रीमा॒दे॒वीर्जु॑षताम्॥३॥

कां सो॒ऽस्मि॒तां हि॒र॒ण्यप्रा॑का॒रामा॑र्द्रां ज्वल॒न्तीं तृ॒प्तां त॑र्पय॒न्तीम् । प॒द्मे स्ति॒तां प॒द्म॑वर्णां॒

तामिहोपह्वये श्रियम्॥४॥

चन्द्रां प्रभासां यशसा ज्वलन्तीं श्रियं लोके देवजुष्टामुदाराम्। तां पद्मिनीमीं शरणमहं
प्रपद्येऽलक्ष्मीर्मे नश्यतां त्वां वृणे॥५॥

आदित्यवर्णे तपसोऽधिजातो वनस्पतिस्तव वृक्षोऽथ बिल्वः। तस्य फलानि तपसा नुदन्तु
मायान्तरायाश्च बाह्या अलक्ष्मीः॥६॥

उपैतु मां देवसखः कीर्तिश्च मणिना सह। प्रादुर्भूतोऽस्मि राष्ट्रेऽस्मिन् कीर्तिमृद्धिं ददातु
मे॥७॥

क्षुत्पिपासामलां ज्येष्ठामलक्ष्मीं नाशयाम्यहम्। अभूतिमसंमृद्धिं च सर्वां निर्णुद मे
गृहात्॥८॥

गन्धद्वारां दुराधरूपां नित्यपुष्टां करिषिणीम्। ईश्वरीं सर्वभूतानां तामिहोपह्वये श्रियम्॥९॥

मनसः काममाकूतिं वाचः सत्यमशीमहि। पशूनां रूपमन्नस्य मयि श्रीः श्रयतां यशः॥१०॥

कर्दमेन प्रजाभूता मयि सम्भवं कर्दम। श्रियं वासय मे कुले मातरं पद्ममालिनीम्॥११॥

आपः सृजन्तु स्निग्धानि चिक्रीत वंस मे गृहे। नि च देवीं मातरं श्रियं वासय मे कुले॥१२॥

आर्द्रां पुष्करिणीं पुष्टिं सुवर्णां हेममालिनीम्। सूर्यां हिरण्मयीं लक्ष्मीं जातवेदो म
आवह॥१३॥

आर्द्रां यः करिणीं पुष्टिं पिङ्गलां पद्ममालिनीम्। चन्द्रां हिरण्मयीं लक्ष्मीं जातवेदो म
आवह॥१४॥

तां म आवह जातवेदो लक्ष्मीमनपगामिनीम्। यस्यां हिरण्यं प्रभूतं गावो दास्योऽश्वान्
विन्देयं पुरुषानहम्॥१५॥

॥ परिधानीया ॥

ॐ नमो ब्रह्मणे नमो अस्त्वग्नये नमः पृथिव्यै नम ओषधीभ्यः। नमो वाचे नमो वाचस्पतये
नमो विष्णवे बृहते करोमि॥

 generated on **February 8, 2025**

Downloaded from <http://stotrasamhita.github.io> | [StotraSamhita](#) | [Credits](#)